

Arrest

nr. 154 275 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANBRABANT en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Gultepa (district Kunduz, provincie Kunduz). U bent tot het tiende jaar naar school gegaan. Uw ouders stierven in 2007 een natuurlijke dood. Zelf verbleef u al sinds 2005 in Kabul. Eerst woonde u gedurende enige tijd bij een oom. Later woonde u bij vrienden die in Kabul verblijven. Sedert 2008 tot uw vertrek uit Afghanistan huurde u er een appartement. U woonde altijd in de wijk Koti Sangi.

In januari 2008 begon u te werken voor het bedrijf Anham. Dit bedrijf installeert veiligheidscamera's. In 2009 ging u aan de slag bij tandpastabedrijf Colgate. U werkte eerst in Kabul maar ging in 2011 aan de slag in de stad Kunduz, waar u een magazijn van het bedrijf beheerde. In 2013 vond u dan werk bij

DynCorp, een Amerikaans bedrijf dat onder meer instaat voor de opleiding van de Afghaanse politiemacht. U werkte voor het departement Logistiek in de basis van de PRT in Kunduz.

Begin 2013 ging u enkele keren naar Gultepa. Omdat u toen naar huis werd gebracht met een politievoertuig kwamen de bewoners er al gauw achter dat u met de buitenlanders samenwerkte. U kreeg plots het ene na het andere dreigtelefoontje van de taliban. Zij eisten na verloop van tijd dat u met hen zou samenwerken. Omdat u de situatie in Gultepa niet meer veilig achtte, woonde u ondertussen al in de stad Kunduz. Daar werd begin maart 2014 een dreigbrief van de taliban afgeleverd. Daarin stond geschreven dat u een ongelovige bent die moet worden gedood. U ging met deze brief naar Kabul en sprak er uw chef. Deze zei dat men u buiten de gebouwen van DynCorp niet kon beschermen. U ging naar uw appartement in Koti Sangi. Drie dagen later werd u daar overvallen door onbekenden, vermoedelijk leden van de taliban. Zij sloegen u neer en wilden u ontvoeren. Een buurvrouw kwam tussen en uw belagers zetten het op een lopen. U diende gedurende vier dagen in een ziekenhuis te worden verzorgd. Na uw ontslag uit het ziekenhuis werd u nog ondervraagd door de politie van het derde district van Kabul. Zij raadden u aan om u aan te melden bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, afdeling criminaliteit, maar daar gaf u geen gehoor aan.

Omdat u bevreesd was voor verdere acties van de taliban, heeft u Afghanistan verlaten. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bent u naar België gekomen. Op 5 februari 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de taliban u willen vermoorden. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een appreciatiebrief van DynCorp, een dreigbrief van de taliban, enkele brieven van de politie in Kabul, een medisch attest van een ziekenhuis in Kabul en een medisch attest dat u in België verkreeg en dat moet aantonen dat u mentale problemen heeft.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u stelt dat u bij DynCorp een medewerker van de dienst Logistiek was en dat u in die hoedanigheid zaken diende te bestellen (spuiten, vaccinaties, water,...) die dan vanuit Kabul aan de PRT in Kunduz geleverd werden. Uit uw verklaringen blijkt dat er in uw geval geen sprake is van een hoog profiel. U was een administratief medewerker die voor het werk de basis niet eens diende te verlaten. Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban iemand in dergelijke positie zouden viseren en met de dood bedreigen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat er onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit hebben om 'low level collaborators' te vervolgen tot in Kabul, zoals u beweerde. (EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Het feit dat u een periode gewerkt heeft bij DynCorp volstaat daarom niet om louter op deze basis te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Bovendien blijkt ook uit uw eigen verklaringen dat uw beweerde vrees voor de taliban niet aannemelijk is. Als u gevraagd wordt hoe de taliban te weten zouden zijn gekomen dat u voor DynCorp werkte, zegt u dat u twee of drie keer met een politiewagen naar uw dorp Gultepa ging en dat u toen door de dorpingen werd opgemerkt (CGVS, p.17). Dat u zo opzichtig met een politievoertuig naar Gultepa zou zijn gegaan, is zeer merkwaardig. U beweerde immers dat uw familie, die zou hebben gesympathiseerd met het communistische regime, nooit goede contacten had met de dorpingen van Gultepa dat bekend stond als bolwerk van de mujahedin en later van de taliban. U zegt dat daar 80% van de bevolking voorstander van de taliban is (CGVS, p.17). Dat u in dergelijke context achteloos en verschillende keren met een politiewagen naar het dorp zou zijn teruggekeerd, is zeer weinig aannemelijk.

U beweert voorts dat u telefonisch bedreigd werd. Als u gevraagd wordt hoeveel dergelijke telefoontjes u ontving, antwoordt u: "veel, ik weet niet hoeveel" (CGVS, p.18). Toen de Dienst Vreemdelingenzaken u vroeg of u meer dan vijf telefoons kreeg, antwoordde u al bevestigend (gehoorverslag DVZ, punt 5). Als het Commissariaat-generaal u vraagt of u misschien wel vijftig of zestig telefoontjes kreeg, acht u dat eveneens mogelijk (CGVS, p.21). Dat u hier zeer onduidelijk over bent, is opmerkelijk. Nog opmerkelijker is dat de taliban u talloze keren zouden hebben gevraagd met hen mee te werken maar dat u geen idee heeft wat zij dan van u zouden hebben verlangd (CGVS, p.19). Voorts blijkt dat u op het werk nooit enige melding zou hebben gemaakt van deze telefoontjes en dat u uw problemen met de taliban verzweeft (CGVS, p.18,19). U argumenteert dat u vreesde te worden ontslagen (CGVS, p.18), wat niet kan overtuigen daar u na u één dreigbrief wel onmiddellijk naar Kabul zou zijn gegaan om uw overste in te lichten.

Ook uw verklaringen over de poging tot ontvoering door onbekende personen komen weinig geloofwaardig over. U stelt dat u drie dagen na uw aankomst in Kabul in uw appartement werd overvallen. Als u gevraagd wordt door wie u belaagd werd, zegt u te denken dat zij taliban waren (CGVS, p.23). Dat u dit niet met zekerheid kan zeggen, is opmerkelijk. Gevraagd hoeveel personen uw woning binnenkwamen, zegt u "twee of vier", vervolgens meent u "drie of vier" (CGVS, p.22) en dan weer "Meer dan drie. Misschien vier." (CGVS, p.23). Of er nog andere mensen buiten de woning stonden, zegt u niet te weten (CGVS, p.22,23). Gezien uw buurvrouw getuige zou zijn geweest van het hele voorval, mag worden verwacht dat u meer informatie heeft over dergelijke zaken. U beweert voorts dat zeker twee van de belagers gewapend waren: u heeft het over een kalashnikov en een pistool (CGVS, p.23). Dat vier personen, waarvan minstens twee gewapend, het op een lopen zouden zetten omdat uw buurvrouw getuige was van wat gebeurde, lijkt evenmin aannemelijk. U argumenteert dat twee straten verderop het gebouw van de veiligheidsdiensten gelegen is (CGVS, p.24), wat niet overtuigt. Immers, de nabijheid van de veiligheidsdiensten zou deze personen er ook niet van hebben weerhouden om u te overvallen in uw woning.

Ook het vervolg van uw relaas is onduidelijk. U verklaart dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis door de politie werd ondervraagd, dat u daar niet werd geloofd en dat men u verdacht van banden met de taliban (CGVS, p.25). Dat men een medewerker van DynCorp, die enkele dagen daarvoor nog in het ziekenhuis zou zijn geslagen door onbekenden die hem trachtten te ontvoeren, zou verdenken van activiteiten voor de taliban, is zeer merkwaardig. U verklaart verder dat de politie wou dat u zich bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, afdeling zware criminaliteit zou aanmelden. Als het CGVS u de vraag stelt waarom u zich daar moest gaan melden, zegt u dat u dit niet weet (CGVS, p.25). Ook dit is merkwaardig.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat uw beweerde vrees voor de taliban niet geloofwaardig is. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De documenten vermogen bovenstaande appreciatie niet te weerleggen. Uw taskara is louter een bevestiging van uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat. De appreciatiebrief van DynCorp, de brieven van de politie, het ziekenhuisattest en de dreigbrief kunnen uw relaas slechts steunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat zowat alle mogelijke Afghaanse documenten op frauduleuze wijze kunnen worden aangemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Dat de appreciatiebrief, de brieven van de politie alsook het ziekenhuisdocument bijzonder wazige en duidelijk gekopieerde hoofdingen en/of emblemen vertonen, versterkt de indruk dat dit knip- en plakwerk betreft. Het medisch attest verstrekt door een centrumarts, blijkt louter gebaseerd op uw eigen verklaringen en stelt dat u last zou hebben van slapeloosheid, nachtmerries, vermoeidheid, concentratieproblemen en geheugenverlies. Dat uw problemen in verband moeten worden gebracht met de feiten die u in Afghanistan zou hebben meegemaakt, blijkt niet uit dit attest. Deze documenten herstellen uw geloofwaardigheid niet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het

licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Immers, u heeft verklaard dat u al in 2005 naar Kabul verhuisde en dat u daar sedertdien lange periodes heeft gewoond en gewerkt. Dat u nog een band met Gultepa zou hebben, blijkt allerminst uit uw verklaringen. U zou er geen familie meer hebben en u zegt niet eens te weten of er nog bezittingen van uw familie zijn (CGVS, p.7). Gezien deze vaststellingen kan Kabul als uw regio van herkomst te worden beschouwd.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materiële motiveringsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt vast dat door het CGVS geoordeeld wordt dat zijn vluchtverhaal niet geloofwaardig is omdat hij een hoog profiel heeft (sic) en het derhalve weinig aannemelijk is dat hij wordt geviséerd door de taliban. Het CGVS steunt zich hierbij op een rapport van EASO. Het CGVS twijfelt niet aan verzoekers tewerkstelling bij de DynCorp. Verzoeker wijst erop dat er in het EASO-rapport wordt gesteld dat rekening moet worden gehouden met de specifieke, individuele omstandigheden. Tijdens het gehoor werd er niet doorgevraagd naar deze omstandigheden. Verzoeker wijst erop dat hij geen broer of neef heeft die voor de taliban werkt en zijn engagement naar de internationale veiligheidstroepen kan compenseren. Hij meent onmogelijk betrapt te kunnen worden op het feit dat hij de streek van Kunduz niet kent. Tevens wijst hij erop dat het meest belangrijke punt eruit bestaat dat een imam van de moskee HakimBy op vrijdag zijn naam declareerde en zei dat hij de zoon van een communist was en aangesloten was bij ANSF; vervolgens vertelde de imam over een ANSF-missie in de Laghmanstraat in Kampala op vijf minuten van het magazijn waar verzoeker was gestationeerd en waar twee bekende talibanstrijders gedood werden door ANSF-troepen. Hij hoorde van deze preek van vrienden en vertrok vervolgens. Voorts meent verzoeker dat de motivering met betrekking tot zijn overtuigingsstukken stereotiep is en dat het wel zo kan zijn dat deze stukken gemakkelijk kunnen worden vervalst, maar dat hij niet alleen een taskara bijbrengt maar tevens een attest van het ziekenhuis (dat kennelijk niet werd vertaald).

Vervolgens stelt verzoeker dat het CGVS het niet aannemelijk acht dat hij na een dreigbrief het hazenpad kiest, terwijl hij ettelijke keren per telefoon werd gecontacteerd door de taliban. Er werd echter niet ingegaan op de inhoud van deze dreigbrief. Tijdens het gehoor werd hem bovendien verkeerdelijk de vraag gesteld of hij wist van aanvallen op werknemers van DynCorp in Kabul, terwijl hij in Kunduz gestationeerd was. Recent heeft hij niet in Kabul gewerkt. Tevens stelt verzoeker dat onterecht geconcludeerd wordt dat hij geen familie of band meer zou hebben in en met Gultepa. Zijn grootmoeder woont er nog steeds.

Het medisch attest was er volgens verzoeker op gericht het CGVS te laten weten dat een kans was dat het gehoor niet goed zou verlopen en vele details verloren zouden kunnen gaan, hetgeen ook gebeurd is. Het CGVS heeft hier volgens verzoeker geen enkel begrip voor getoond en heeft de vragen niet aangepast, terwijl de centrumarts wel degelijk vaststelde dat hij geheugen- en concentratieproblemen heeft. Het meent dat zijn gehoor niet vlot is verlopen en dat hij in een meer ontspannen sfeer meer informatie kan geven.

Verder voert verzoeker aan dat de telefoontjes niet altijd een boosaardig karakter hadden en dat pas op het laatst de toon veranderde en aan hem werd duidelijk gemaakt dat hij geen goede moslim is omdat hij werkt voor buitenlanders. De dreigbrief is het laatste stadium en betekent concreet dat je bent opgenomen op de targetlijst, aldus verzoeker. Het is dan ook voor de hand liggend dat men vertrekt na ontvangst van deze dreigbrief. Voorts wijst verzoeker erop dat het pas is wanneer de buurvrouw schreeuwt, dat er ruchtbaarheid gegeven wordt aan de aanval en dat de aanwezigheid van de veiligheidspost relevant wordt. Vervolgens wijst verzoeker er tevens op dat hij slechts een paar keer met

de politiewagen naar zijn dorp is gegaan in de derde of vierde maand dat hij voor DynCorp werkte. Er werd volgens hem veelvuldig gebruik gemaakt van de politiewagens omdat deze nu eenmaal ter beschikking waren en de gelegenheid zich aandiende. “Verzoeker is hier inderdaad achteloos in geweest maar het was toch zo makkelijk.”

Verder blijkt volgens verzoeker uit het gehoor dat het CGVS onbetwistbaar heeft vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Kunduz. Bovendien valt hij onder de uitzonderlijke omstandigheden (zie *supra*) en kan hij ook slachtoffer worden van de taliban in Kabul. Hij stelt door de taliban te worden gevisieerd enerzijds omdat hij een buitenbeentje is binnen de Afghaanse gemeenschap en hij niet kan terugvallen op een breder netwerk dat hem beschermt tegen de taliban, en anderzijds omdat hij werknemer was van DynCorp in Kunduz. Ook wordt er volgens hem onterecht besloten dat hij geen familie meer heeft in Gultepa en wordt Kabul als zijn regio van herkomst aangemerkt. Hij meent bij aanvang van het gehoor duidelijk te hebben gezegd dat hij nog familie heeft in Gultepa, die woont in de zogenaamde ouderlijke woning. Hij heeft louter gesteld dat deze bezitting nu misschien zijn aangeslagen door de taliban en dat hij niet weet of er nog bezittingen zijn in Gultepa. De laatste jaren heeft hij in de hoofdstad van Kunduz gewoond en gewerkt. Zijn regio van herkomst is dan ook Kunduz en niet Kabul.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 1 oktober 2015 samen met een aanvullende nota de COI Focus “Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan” van 10 juli 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) er in zijn geval geen sprake is van een hoog profiel als administratief medewerker van DynCorp, (ii) het niet aannemelijk is dat hij met een politiewagen terugkeert naar zijn huis op een plaats waarvan hij weet dat 80% van de inwoners aanhangers zijn van de taliban, (iii) hij niet precies kan aangeven hoeveel dreigtelefoontjes hij van de taliban zou hebben ontvangen en hiervan ook geen melding maakte, (iv) zijn verklaringen over de poging tot ontvoering weinig geloofwaardig zijn, (v) zijn relaas na zijn ontslag uit het ziekenhuis onduidelijk is, en (vi) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het EASO-rapport in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) en stelt dat rekening dient te worden gehouden met specifieke, individuele omstandigheden, laat hij na *in concreto* te duiden welke specifieke, individuele omstandigheden volgens hem maken dat hij *in casu* wel degelijk een hoog profiel had als administratief medewerker van DynCorp. Louter verwijzen naar algemene informatie is immers niet voldoende, daar verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Waar verzoeker stelt dat een imam in de moskee van HakimBy zijn naam declareerde en vertelde dat verzoeker aangesloten was bij ANSF en zelfs stelt dat dit het meest belangrijke punt is, dient erop gewezen dat verzoeker hieromtrent noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het CGVS melding maakte. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat verzoeker voor

het eerst in onderhavig verzoekschrift melding maakt van deze beweerde feiten, is dan ook manifest laattijdig. Dat hij deze feiten daarenboven het meest belangrijke punt acht, doet in ernstige mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Wat betreft het medisch attest, dient erop gewezen dat er in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat uit dit attest duidelijk blijkt dat het werd opgesteld op basis van verzoekers eigen verklaringen. In die zin is het dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. Verder dient vastgesteld dat verzoeker bij aanvang van zijn gehoor op het CGVS geïnformeerd werd dat hij ondanks het medisch attest toch op alle vragen zal moeten antwoorden, waarop verzoeker repliceerde dat dit geen probleem is en dat hij zich, sedert de problemen in Afghanistan begonnen zijn, al stukken beter voelt (gehoorverslag CGVS, p. 2). Op het einde van het gehoor maakten noch verzoeker, noch zijn raadsman enige opmerking met betrekking tot eventuele geheugen- of concentratieproblemen die verzoeker parten zouden hebben gespeeld tijdens het gehoor. Achteraf aanvoeren dat de omissies in zijn verklaringen te wijten zijn aan zijn geheugen- en concentratieproblemen, terwijl men reeds op voorhand op de hoogte was van deze problemen, is dan ook een loutere *post factum*-verklaring, die de motieven van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht kunnen plaatsen. Waar hij stelt dat het gehoor niet vlot is verlopen en dat hij in een meer ontspannen sfeer meer informatie kan geven, dient erop gewezen dat noch verzoeker, noch zijn raadsman op het einde van het gehoor opmerkten dat het gehoor niet vlot zou zijn verlopen en dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift nalaat *in concreto* te duiden welke informatie hij dan nog zou hebben willen geven. Dergelijke *post factum*-verklaringen slagen er opnieuw niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoeker verder aanvoert dat tijdens het gehoor op het CGVS niet werd ingegaan op de inhoud van de dreigbrief, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen". Verder brengt verzoeker in onderhavig verzoekschrift evenmin enig concreet element aan over de inhoud van de dreigbrief dat de motivering van de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen. Hij duidt immers niet *in concreto* aan op welke wijze het feit dat hij in de dreigbrief wordt omschreven "*als een 'spion' van de buitenlanders*" zijn profiel, zijn verklaringen of de motivering in een ander daglicht zou plaatsen.

Waar verzoeker stelt dat de telefoontjes aanvankelijk geen boosaardig karakter hadden, kan niet worden ingezien op welke wijze deze stelling de pertinente motivering dat verzoekers verklaringen over het aantal dreigtelefoontjes dermate uiteenlopen dat er geen geloof aan kan worden gehecht, zou kunnen weerleggen. Nergens tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken of zijn gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker dat hij pas op de targetlijst van de taliban zou zijn opgenomen na de dreigbrief. Dat het geschreeuw van één buurvrouw vier mannen, waarvan twee gewapend, op de vlucht zou doen slaan, kan niet worden aangenomen, ongeacht of er twee straten verderop al dan niet een veiligheidspost aanwezig is. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift bevestigt dat het feit dat hij met een politiewagen naar zijn woonplaats terugkeerde, achteloos was.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van

het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingssalternatief beschikt.

Uit het “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van januari 2015 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*” van januari 2015 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*” van januari 2015 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus “*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*” van 10 juli 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering “IS in Khorasan” niet met zekerheid gezegd worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft.

Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op het CGVS blijkt dat verzoeker sinds 2005 in Kabul leeft, dat hij er heeft gewerkt en dat hij er over een netwerk beschikt van familie en vrienden (gehoorverslag CGVS, p. 4, 5 en 7). Bovendien is verzoeker een gezonde jongeman en spreekt hij Dari en Pashtou (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 5). Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende vindingrijk is om zich in een voor hem vreemde gemeenschap te vestigen, in staat is in de hoofdstad van het land waarvan hij de nationaliteit beschikt, een leven op te bouwen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER